

БОРИС ОЛІЙНИК БУВ БЕЗНАДІЙНИМ РОМАНТИКОМ...

Українським поетам не можна вмирати рано.
Хтось постукає в двері, а ти у білому весь...
Гайдамаки-вітри калинові зашиють рани,
Та одна з них ніколи не заживе.
Українським поетам не можна вмирати пізно.
Чую дихання трав, упавши в небо лицем.
На планеті оцій всіх рятує лиш юна пісня,
Молоком материнським пропахла і чебрецем.

Ігор Павлюк

Розсталися душа і тіло справжнього Поета й Людини Бориса Олійника. Земля йому небом. Він залишив нам Пісню.

Біографія, фотографія, бібліографія поета в геніально гармонійному, органічно-божественному поєднанні творять легенду, "цілого чоловіка" (в етико-гуманістичній концепції Івана Франка). Борис Ілліч Олійник – жива легенда і попри всі психологізми, ідеологізми та інші зміни чоловік цілий, цілний. Волею долі й долею волі він фізично дожив сам до себе того, хто, як та ж легенда чи створена ним же пісня, що стала народною, не вмирає серед людей, які мають душу...

Біографія поета прикметна для біографій усіх радянських хлопчаків – дітей війни, батьки яких не повернулися з неї. Про це й подальші зовнішні штрихи шляху титулованого класика української літератури написано і сказано чимало. Нас більше цікавить його внутрішня біографія, як Усевишнього – людська душа. Тому й так важливо для предків і нащадків, що в травні-червні 1986 р. він одним із перших поетів побував у чорнобильській зоні й вів звітні телерепортажі на весь Радянський Союз, а в липні 1988 р. на ХІХ конференції КПРС, говорячи про сталінський терор, скандально заявив: "А оскільки в нашій республіці гоніння почалися задовго до 1937-го, треба з'ясувати ще й причини голоду 1933-го, який позбавив життя мільйони українців, назвати поіменно тих, із чийої вини сталася ця трагедія", – уперше на всесереджовному рівні – у Кремлівському Палаці – указавши на Голодомор в Україні. Запропонував створити "Білу книгу" про чорні діла 1932 – 1933-х років, що було, звичайно, сприйнято неоднозначно. За подібні вчинки він не раз стояв на межі між смертю і життям, що явно морально перебиває його ідеологічно заангажовані вірші, якими досі люблять його непробачливо колоти професійні патріоти, чистоплюї та вчорашні безталановиті підлабузники.

Багата й бібліографія поета: понад 40 книжок віршів, публіцистики багатьма мовами. Він поет великого динамічного діапазону – інтервалу значень величини, обсягу свого поетичного і громадського голосу.

Якось ми із сестрою Тетяною про щось гомоніли. Зазвучала пісня в глибокому, чистому, пронизливому жіночому виконанні:

Посяла людям
літа свої, літечка житом,
Прибрала планету,
послала стежкам споришу,
Навчила дітей,

як на світі по совісті жити,
Зітхнула полегко –
і тихо пішла за межу.
– Куди ж це ви, мамо?! –
сполохано кинулись діти...

Ця очищувально-болюча, неприкаяна печаль рукокрило тягнула на молитву, на покаяння й усепрощення, до теплого світла всесвітньої любові через даний Усевишнім поріг смерті й воскресіння.

Ще І. Франко зазначав, що віддав би всі свої вірші за один, який би став народною піснею. За "Пісню про матір" поетові треба простити все. Хоча за що, урешті, ми – свідки, а не судді на цьому гіршому святі життя – маємо судити ближнього? Бджола скрізь шукає мед, а муха – сміття...

Борис Ілліч Олійник – поет дії, який і у великій політиці (за Дж. Байроном із його формулою "поезія політики") бачив, ловив музику, написану святими-грішними словами, – Поезію. Саме така музика нам зараз потрібна, саме такий... щоби зостатися людьми – якщо не на цьому, то вже в іншому світі, майбутньому...

Ігор Павлюк